

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENTESTA TIESA

Prasība, kas celta 2005. gada 13. decembrī — Gesner pret OHMI

(Lieta F-119/05)

(2006/C 96/53)

(Tiesvedības valoda — spāņu)

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Charlotte Gesner (Kildedālsveja, Dānija) (Pārstāvji — J. Vazquez Vazquez un C. Amo Quiñones, advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs

Prasītājas prasījumi:

— Atzīt par spēkā neesošu Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (ITSB) 2005. gada 2. septembra lēmumu, ciktāl ar to noraida prasītājas 2005. gada 10. maija sūdzību par ITSB 2005. gada 21. aprīļa lēmumu, ar kuru atsaka invaliditātes komitejas izveidošanu;

— piespriest ITSB atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, kas līdz 2005. gada 15. aprīlim bija ITSB pagaidu darbiniece, kopš 2003. gada cieš no diska trūces un dažādām mugurkaula patoloģijām. Lai arī viņa tika operēta un izgāja dažāda veida medicīniskas un psihoterapeitiskas ārstēšanas kursus, viņas stiprās muguras sāpes neizzuda, un tas, ka viņai ilgstoši bija jāatrodas sēdus stāvoklī, viņas stāvokli pasliktināja, kā rezultātā viņa vairākus mēnešus bez pārtraukuma atradās slimības atvaļinājumā.

2005. gada 11. martā prasītāja lūdza ITSB izveidot invaliditātes komiteju, lai tā varētu noteikt prasītājas nespēju pildīt viņas pienākumus Birojā un viņai piešķirtu invaliditātes pabalstu.

ITSB viņai šādu iespēju atteica divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, Civildienesta noteikumu 59. pants jāinterpretē tādējādi, ka lēmums sasaukt invaliditātes komiteju ir iecelēj institūcijas kompetencē. Turklāt, tā kā prasītāja pēdējo trīs gadu laikā bija atradusies slimības atvaļinājumā tikai 294 dienas, attiecībā uz viņu nav izpildīts Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā prasītais termiņš.

Savā prasībā prasītāja min četrus galvenos pamatus. Ar pirmo no tiem viņa uzskata, ka iecelēj institūcija nevar piesavināties ekskluzīvas tiesības sasaukt invaliditātes komiteju. Pretējā gadī-

jumā iecelēj institūcija iepriekš, subjektīvi un patvaļīgi noteiktu, vai darbinieks vai ierēdnis ir pietiekami slims, lai tiktu aicināts uz komiteju.

Ar savu otro pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir kļūdainš. Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā paredzēto termiņu piemērošana kavē to ierēdņu un darbinieku pieeju invaliditātes pabalsta iegūšanai, attiecībā uz kuriem šie termiņi nav izpildīti, bet kuri var būt darba nespējīgi tādu nelaimes gadījumu vai slimību dēļ, kuru sekas izpaužas ātrāk.

Ar savu trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka noteikumi, kas piemērojami invaliditātes komitejas izveidošanai, nav saistāmi ar Civildienesta noteikumu 59. pantu, bet gan ar tiesisko regulējumu, kas reglamentē invaliditātes pensijas iegūšanu, proti, Citu darbinieku nodarbinātības kārtības 31.-33. pants, Civildienesta noteikumu 9. pants un VIII pielikums.

Ar savu pēdējo pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes principam. ITSB liedz savam personālam invaliditātes komitejas sasaukšanu, lai gan šī iespēja ir pieejama pārējam Kopienas personālam. Turklāt ITSB darbiniekiem, kuru darba līgumu termiņš ir īsāks nekā trīs gadi, būtu grūtības saņemt invaliditātes pabalstu, jo, pat ja viņi būtu ļoti slimi, attiecībā uz viņiem nekad nebūtu sasniegts Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā noteiktais termiņš.

—————

Prasība, kas celta 2006. gada 13. janvārī — Scafarto pret Eiropas Kopienas Komisiju

(Lieta F-6/06)

(2006/C 96/54)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Nicola Scafarto, Luksemburga (Luksemburga), (pārstāvji — A. D'Antuono un G. Somma, avvocati)

Atbildētāja: Eiropas Kopienas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atzīt par nepiemērojamu EKL 241. panta nozīmē Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. pantu;
- atcelt iecelēj institūcijas lēmumu, ar kuru tā netieši noraidīja prasītāja sūdzību par 2005. gada 17. marta Lēmumu Nr. 000617;
- atcelt minēto lēmumu daļā, kurā iecelēj institūcija prasītāju ir iecēlusi A*6 pakāpes pirmajā līmenī, nevis A*8 pakāpes pirmajā līmenī;
- piespriest atbildētājai aizstāt minētā lēmuma atcelto daļu ar atpakaļejošu spēku, ieceļot prasītāju A*8 pakāpes pirmajā līmenī;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītajam naudas summu, ko viņš nav saņēmis apstrīdētā lēmuma nelikumības dēļ, ieskaitot procentus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju, kas bija iekļauts konkursa EUR/A/155/2000 rezerves sarakstā līmeņiem A6 un A7, Komisija pieņēma darbā pēc jauno Civildienesta noteikumu spēkā stāšanās un iecēla amatā A*6 pakāpē.

Savā prasībā prasītājs vispirms norāda, ka lēmums, ar kuru noteikta viņa pakāpe, pārkāpj Civildienesta noteikumu 31. pantu.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka jebkurā gadījumā šis lēmums ir nelikumīgs, ciktāl šī akta juridiskais pamats, proti, Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. pants ir prettiesisks, jo tas pārkāpj tiesiskās drošības, tiesiskās palāvības, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes, saprātīgas un labas pārvaldes principus. Visbeidzot prasītājs pakārtoti piebilst, ka, lai gan tiesiskās palāvības princips nevienmēr ir absolūts, visi izņēmumi un/vai atkāpes no tā ir pienācīgi jāpamato, taču šis nosacījums šajā lietā nav izpildīts.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. janvārī — B pret Komisiju**(Lieta F-7/06)**

(2006/C 96/55)

*(Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču)***Lietas dalībnieki**

Prasītāja: B, Brisele (Beļģija) (pārstāvji — S. Rodrigess [S. Rodriguess] un A. Žoms [A. Jaume], advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt iecelēj institūcijas 2005. gada 10. oktobra lēmumu, ar kuru tika noraidīta prasītājas sūdzība, kopā ar iecelēj institūcijas 2005. gada 26. aprīļa lēmumu, ar kuru prasītājai tika atteikta ekspatriācijas pabalsta piešķiršana;
- piespriest atbildētājai samaksāt prasītājai ekspatriācijas pabalstu, sākot no viņas amata pienākumu pildīšanas brīža;
- piespriest atbildētājai samaksāt kavējuma procentus par kavēto maksājumu no attiecīgā lēmuma pieņemšanas brīža;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, kas ir Komisijas ierēdne, apstrīd lēmumu, ar kuru galīgi tiek apstiprinātas viņas tiesības, ar kurām atbildētāja ir viņai liegusi ekspatriācijas pabalstu.

Lai pamatotu savu prasību, viņa izvirza Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu. Viņa arī izvirza iebildumu par prettiesiskumu sakarā ar to, ka, piemērojot pilsonības kritēriju, kas ir noteikts šī noteikuma pirmajā ievilkumā, attiecībā uz ierēdņiem, kuriem ir gan tās dalībvalsts pilsonība, kurā viņi strādā, gan arī citas dalībvalsts pilsonība, tiek pārkāpts nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes princips.

Turklāt prasītāja apgalvo, ka jebkurā gadījumā viņa atbilst dzīvesvietas nosacījumam saskaņā ar attiecīgā noteikuma otro ievilkumu.

Pakārtoti, prasītāja izvirza Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu pārkāpumu, ciktāl apstrīdētajā lēmumā netiek ņemts vērā fakts, ka prasītāja atbilst šajā noteikumā noteiktajam pilsonības un dzīvesvietas kritērijam.